

Az ezeréves magyar-lengyel barátság alapját közös szentjeink jelentik - fejt ki Pawel Cebula, felidézve közös történelmünk főbb jellemzőit.

Az 1848 – 49-es forradalmat és szabadságharcot lengyelül röviden a Népek Tavaszának nevezzük. A tavasz a megújuló reménység jelképe. A lengyelországi megemlékezés-sorozat múlt vasárnap Varsóban kezdődött meg a magyar szentmisével és a magyar-lengyel származású mártír Esterházy János szobrának megkoszorúzásával – az ő boldoggá avatásáért való imával. Záróünnepségnek pedig mondható az a különleges fény és zene előadás, amelyet többek között a varsói Balassi Magyar Kulturális Intézet szervezésében a Vár-téren mutatnak be szombaton, március 17-én este. Ez egyben előhangja, elővétele lesz a március 23-án mind a két országban ünneplendő Magyar-Lengyel Barátság Napjának.

Ez a barátság több mint ezer éves. Az alapját közös szentjeink rakták le. A forrása a mi Urunk Jézus Krisztus Evangéliuma, amelyből az igazi szabadság és szeretet, más néven szolidaritás fakad. A magyarok és lengyelek a történelem folyamán nagyon sokszor egymás terhét hordozták. Így volt pl. Szent László vagy Szent Kinga illetve Szent Hedvig idejében. Így volt a török megszállás és Sobieski korában is. Később a Népek Tavaszán, meg a huszadik században is: 1920-ban, amikor a magyar lőszerezsek segítségével a lengyelek nem tudták volna legyőzni a szovjet hadsereget; a II. világháború idején, amikor több mint százezer lengyel, vendégszerető menedéket talált Magyarországon vagy 1956-ban, amikor a lengyelek a legtöbb vért adták a leigázott magyaroknak.

Kell, hogy most is együtt harcoljunk az igazi szabadságért, az életért, a házasságért, a családért s mindazért, ami földünket, s életünket kereszténnyé teszi. Mert, ahogyan Isten szolgálja Robert Schuman mondta, s amit bátran ismételve a mostani magyar miniszterelnök: „Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz többé Európa”.

Ezért is utazott most Budapestre 3000 lengyel, hogy kifejezze szolidaritását a megtámadott magyarokkal. Az egyik lengyel transzparens idézte Jézus szavait Szent Máté evangéliumából (18,20): „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük”. Az egyik fiatal, aki most a Szolidaritás Vonattal Varsóból elzarándokolt a magyar fővárosba, így fejtette ki a szándékát: „Azért megyek, hogy megköszönjem a magyaroknak azt a bátor példamutatást, amellyel reményt adnak nekünk és a többi keresztény nemzetnek is, hogy bár tombol az önzés és a nihilizmus, a magyarok bátran mernek meríteni a kereszténység forrásából a közéletben. Magyarok, köszönöm az új Alaptörvényeteket és Szent István egész örökségét!”.

Hozzáteszem: fogjuk meg azt a szabályát a közismert lengyel-magyar mondásból, amelyről Boldog II. János Pál pápa beszélt Budapesten 1991-ben, Szent István ünnepén. Ez nem más, mint a lelki kard, a Lélek kardja, az Isten szavának a kardja, az Igazság kardja – az Igazságé,

amely szabaddá tesz.

Az 1848-ban a magyarok szabadságáért harcolni induló lengyelek magukkal vitték harci zászlóikat s rajtuk a jelmondatot: „Isten nevében a mi és a ti szabadságunkért!”. Így legyen most is. Ezért mondom, vagyis imádkozom (azokért is, akik másképpen vélekednek, s nem örülnek a Szolidaritás Vonatnak): Éljen az evangéliumi szabadság és a keresztény szolidaritás! Éljen az értékek Európája és a mennyei Haza – bennünk és a nemzetek között! Ámen.

"Magyarország és Lengyelország két örökéletű tölgy, melyek külön törzset növesztettek, de gyökereik a föld alatt messze futnak, összekapcsolódtak és láthatatlanul egybefonódtak. Ezért egyiknek léte és erőteljessége a másik életének és egészségének feltétele." Stanisław Worcell (1849)

"Węgry i Polska to dwa wiekuiste dęby, każdy z nich wystrzelił pniem osobnym i odrębnym, ale ich korzenie, szeroko rozłożone pod powierzchnią ziemi, i splątały się, i zrastały niewidocznie. Stąd byt i czerstwość jednego jest drugiemu warunkiem życia i zdrowia". Stanisław Worcell (1849)

/forrás: Vatikáni Rádió/Magyar Kurír/